TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. gruodžio 20 d.*

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – Skaitmeninė televizija – Pagalba skaitmeninės antžeminės televizijos diegimui atokiuose ir mažiau urbanizuotuose regionuose – Subsidijos skaitmeninės antžeminės televizijos platformų operatoriams – Sprendimas, kuriuo pagalbos priemonės iš dalies pripažįstamos nesuderinamomis su vidaus rinka – Valstybės pagalbos sąvoka – Pranašumas – Bendros ekonominės svarbos paslauga – Apibrėžimas – Valstybių narių diskrecija“

Sujungtose bylose C-66/16 P–C-69/16 P

dėl keturių apeliacinių skundų, pateiktų 2016 m. vasario 5 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį,

Comunidad Autónoma del País Vasco,

Itelazpi SA, įsteigta Zamudio (Ispanija) (C-66/16 P),

Comunidad Autónoma de Cataluña,

Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), įsteigtas Ljobregato l'Hospitalete (Ispanija) (C-67/16 P),

Navarra de Servicios y Tecnologías SA, įsteigta Pampelune (Ispanija) (C-68/16 P),

Cellnex Telecom SA, buvusi Abertis Telecom SA, įsteigta Barselonoje (Ispanija),

Retevisión I SA, įsteigta Barselonoje (Ispanija) (C-69/16 P),

atstovaujamos advokatų J. Buendía Sierra, A. Lamadrid de Pablo ir M. Bolsa Ferruz,

apeliantės,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Komisijai, atstovaujamai P. Němečková, É. Gippini Fournier ir B. Stromsky,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

SES Astra SA, įsteigtai Becdorfe (Liuksemburgas), atstovaujamai advokatų F. González Díaz, V. Romero Algarra ir F. Salerno,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: ispanų.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (pranešėja) ir C. Lycourgos,

generalinis advokatas M. Wathelet,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2017 m. rugsėjo 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniais skundais *Comunidad Autónoma del País Vasco* (Baskijos autonominė sritis, Ispanija) ir *Itelazpi SA* (byla C-66/16 P) (toliau – apeliantės byloje C-66/16 P), *Comunidad Autónoma de Cataluña* (Katalonijos autonominė sritis, Ispanija) ir *Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya* (CTTI) (byla C-67/16 P), *Navarra de Servicios y Tecnologías SA* (byla C-68/16 P) (toliau – apeliantė byloje C-68/16 P), *Cellnex Telecom SA* ir *Retevisión I SA* (byla C-69/16 P) (toliau visos kartu – apeliantės) prašo atitinkamai panaikinti:

– 2015 m. lapkričio 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Comunidad Autónoma del País Vasco ir Itelazpi / Komisija* (T-462/13, toliau – Sprendimas T-462/13, EU:T:2015:902) byloje C-66/16 P,

– 2015 m. lapkričio 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Comunidad Autónoma de Cataluña ir CTTI / Komisija* (T-465/13, toliau – Sprendimas T-465/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:900) byloje C-67/16 P,

– 2015 m. lapkričio 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Navarra de Servicios y Tecnologías / Komisija* (T-487/13, toliau – Sprendimas T-487/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:899) byloje C-68/16 P,

– 2015 m. lapkričio 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Abertis Telecom et Retevisión I / Komisija* (T-541/13, toliau – Sprendimas T-541/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:898) byloje C-69/16 P (toliau kartu – skundžiami sprendimai),

kuriais Bendrasis Teismas atmetė jų ieškinius dėl 2013 m. birželio 19 d. Komisijos sprendimo 2014/489/ES dėl valstybės pagalbos SA.28599 (C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009), kurią Ispanijos Karalystė suteikė skaitmeninės antžeminės televizijos diegimui atokiuose ir mažiau urbanizuotuose regionuose (išskyrus Kastiliją–La Mančą) (OL L 217, 2014, p. 52; toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimo,

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

2 Ginčo aplinkybes Bendrasis Teismas išdėstė skundžiamų sprendimų 1–22 punktuose. Šio proceso tikslais jie toliau glaustai apibūdinami.

3 Šios bylos susijusios su tam tikromis Ispanijos valdžios institucijų nustatytomis priemonėms, taikytomis visoje Ispanijos teritorijoje, išskyrus *Comunidad Autónoma de Castilla-La-Mancha* (autonominė Kastilijos–La Mančos sritis, Ispanija), analoginę televiziją keičiant skaitmenine (toliau – nagrinėjama priemonė).

4 Ispanijos Karalystė sukūrė reglamentavimo sistemą, reikalingą perėjimo nuo analoginio transliavimo prie skaitmeninio procesui įgyvendinti, priimdama, be kita ko, 2005 m. birželio 14 d. *Ley* 10/2005 d*e Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisiónpor Cable y de Fomentodel Pluralismo* (Įstatymas 10/2005 dėl skubių priemonių skaitmeninės antžeminės televizijos diegimui skatinti, kabelinei televizijai liberalizuoti ir įvairovei remti) (BOE, Nr. 142, 2005 m. birželio 15 d., p. 20562) ir 2005 m. liepos 29 d. *Real Decreto* 944/2005 *por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre* (Karaliaus dekretas 944/2005 dėl Nacionalinio skaitmeninės antžeminės televizijos techninio plano patvirtinimo) (BOE, Nr. 181, 2005 m. liepos 30 d., p. 27006). Šiuo Karaliaus dekretu nacionaliniai privataus ir viešojo sektoriaus transliuotojai buvo įpareigoti užtikrinti, kad atitinkamai 96 ir 98 % gyventojų gautų skaitmeninės antžeminės televizijos (SAT) paslaugas.

5 Siekdamos organizuoti perėjimą nuo analoginės televizijos prie SAT, Ispanijos valdžios institucijos padalijo Ispanijos teritoriją į tris atskiras zonas – atitinkamai „I zoną“, „II zoną“ ir „III zoną“. Šioje byloje nagrinėjama II zona apima mažiau urbanizuotus ir atokius regionus, kuriuose gyvena 2,5 % Ispanijos gyventojų. Šioje zonoje transliuotajai, nebūdami komerciškai suinteresuoti, neinvestavo į skaitmeninimą, todėl Ispanijos valdžios institucijos turėjo tai finansuoti iš valstybės išteklių.

6 2007 m. rugsėjo mėn. *Consejo de Ministros* (Ministrų Taryba, Ispanija) patvirtino Nacionalinį perėjimo prie SAT planą, kurio tikslas pasiekti, kad SAT paslaugų aprėptis Ispanijos gyventojams būtų identiška analoginės televizijos aprėpčiai 2007 m., t. y. apimtų daugiau nei 98 % šių gyventojų ir visus arba beveik visus Baskijos, Katalonijos ir Navaros autonominių sričių (Ispanija) gyventojus.

7 Tam, kad būtų pasiekti nustatyti SAT aprėpties tikslai, Ispanijos valdžios institucijos numatė skirti finansavimą iš valstybės išteklių, be kita ko, kad prisidėtų prie antžeminio skaitmeninimo proceso II zonoje, konkrečiai – šioje zonoje esančiose autonominėse srityse.

8 2008 m. vasario mėn. *Ministerio de Industria, Turismo y Comercio* (Pramonės, turizmo ir prekybos ministerija, Ispanija) (toliau – MITC), įgyvendindama planą pavadinimu „Plan Avanza“, priėmė sprendimą, skirtą telekomunikacijų infrastruktūroms patobulinti, finansavimo kriterijams nustatyti ir lėšoms veiksmams, kuriais siekiama kurti informacinę visuomenę, paskirstyti. Pagal šį sprendimą patvirtintas biudžetas iš dalies buvo skirtas televizijos skaitmeninimui II zonoje.

9 Šis skaitmeninimas vyko 2008 m. liepos–lapkričio mėn. MITC pervedė lėšų autonominėms sritims, o šios įsipareigojo savo biudžetų lėšomis padengti likusias atitinkamos veiklos išlaidas.

10 2008 m. spalio mėn. Ispanijos Ministrų Taryba nusprendė suteikti papildomų lėšų tam, kad būtų išplėsta ir papildyta SAT aprėptis pagal perėjimo prie skaitmeninės televizijos projektus, kurie turėjo būti įgyvendinti per 2009 m. pirmąjį pusmetį.

11 Paskui autonominės sritys pradėjo SAT plėtros procesą. Šiuo tikslu jos organizavo viešuosius pirkimus arba šią plėtrą perleido privačioms įmonėms. Tam tikrais atvejais autonominės sritys paprašė komunų organizuoti minėtą plėtrą.

12 2009 m. gegužės 18 d. Europos Komisija gavo *SES Astra SA* skundą dėl Ispanijos valdžios institucijų perėjimui nuo analoginės televizijos prie SAT II zonoje suteiktos pagalbos schemos. *SES Astra* nuomone, ši schema yra pagalba, apie kurią nebuvo pranešta ir kuri gali iškraipyti konkurenciją tarp palydovinio ir antžeminio televizijos transliavimo platformų.

13 2010 m. rugsėjo 29 d. raštu Komisija pranešė Ispanijos Karalystei apie savo sprendimą pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl nagrinėjamos pagalbos schemos visoje Ispanijos teritorijoje, išskyrus autonominę Kastilijos–La Mančos sritį, kurioje buvo pradėta atskira procedūra.

14 Po to, Komisija priėmė ginčijamą sprendimą, kurio rezoliucinės dalies 1 straipsnyje nurodyta, kad valstybės pagalbą antžeminės televizijos platformos operatoriams, siekiant diegti, prižiūrėti ir eksploatuoti SAT tinklą II zonoje, Ispanija suteikė pažeisdama SESV 108 straipsnio 3 dalį ir kad ji yra nesuderinama su vidaus rinka, išskyrus pagalbą, kuri suteikta laikantis technologinio neutralumo kriterijaus. Šio sprendimo rezoliucinės dalies 3 straipsnyje nurodoma susigrąžinti šią nesuderinamą pagalbą iš tiesiogiai ar netiesiogiai ją gavusių SAT operatorių.

15 Motyvuodama ginčijamą sprendimą Komisija pirmiausia nusprendė, kad įvairios centriniu lygiu nustatytos priemonės ir MITC ir autonominių sričių sudaryti susitarimai yra valstybės pagalbos SAT plėtrai II zonoje schemos pagrindas. Realiai autonominės sritys taikė Ispanijos vyriausybės nurodymus dėl SAT plėtros.

16 Antra, Komisija konstatavo, kad nagrinėjama priemonė turi būti laikoma valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Šiuo klausimu Komisija konkrečiai nurodė, kad Ispanijos valdžios institucijos, teigdamos, kad, remiantis 2003 m. liepos 24 d. Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415, toliau – Sprendimas *Altmark*) Teisingumo Teismo nustatytomis sąlygomis, pagalbos nebuvo, kaip vienintelį pavyzdį nurodė Baskijos autonominės srities atvejį. Vis dėlto, Komisijos nuomone, nebuvo įvykdyta pirmoji šio sprendimo sąlyga (toliau – pirmoji *Altmark* sąlyga), pagal kurią pagalbą gaunančiai įmonei turi būti iš tikrųjų pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus ir šie įsipareigojimai turi būti aiškiai apibrėžti. Be to, nesant minėtos autonominės srities bendrojo intereso užtikrinti mažiausius kaštus, netenkinama ir minėtame sprendime nustatyta ketvirtoji sąlyga (toliau – ketvirtoji *Altmark* sąlyga).

17 Trečia, Komisija nusprendė, kad nagrinėjama priemonė negalėjo būti laikoma su vidaus rinka suderinama pagalba pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, nepaisant aplinkybės, kad šia priemone buvo siekiama tiksliai apibrėžto bendrojo intereso ir kad buvo atitinkamos rinkos nepakankamumas. Komisija nurodo, jog, kadangi minėta priemonė neatitinka technologinio neutralumo kriterijaus, ji buvo neproporcinga ir nebuvo tinkama užtikrinti, kad nekoduoti televizijos kanalai būtų transliuojami II zonos gyventojams.

18 Ketvirta, Komisija manė, kad nesant pakankamai tikslaus apibrėžimo, kad antžeminės platformos eksploatavimas yra viešoji paslauga, nagrinėjama priemonė negali būti pateisinama remiantis SESV 106 straipsnio 2 dalimi.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiami sprendimai

19 Bendrojo Teismo kanceliarijai apeliantės atitinkamai 2013 m. rugpjūčio 30 d. (bylos T-462/13 ir T-465/13), 2013 m. rugsėjo 6 d. (byla T-487/13) ir 2013 m. spalio 9 d. (byla T-541/13) pateikė ieškinius dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo.

20 Grįsdamos savo ieškinius visos apeliantės nurodė pagrindą dėl SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimo.

21 Skundžiamuose sprendimuose Bendrasis Teismas šį pagrindą atmetė kaip nepagrįstą.

22 Bendrasis Teismas, be kita ko, atmetė apeliančių argumentus, kuriais buvo teigiama, kad nagrinėjama priemonė negali būti kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes jos gavėjams nebuvo suteikta ekonominio pranašumo ir buvo tenkinamos 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygos.

23 Dėl pirmosios *Altmark* sąlygos Bendrasis Teismas skundžiamuose sprendimuose nusprendė, kad apeliantės neįrodė, jog Komisija klaidingai konstatavo, jog, kadangi antžeminio tinklo eksploatavimas nėra aiškiai apibrėžtas kaip viešoji paslauga, pirmoji sąlyga neįvykdyta.

24 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas konstatavo, kad atitinkama valstybė narė SAT transliavimo tinklo eksploatavimo II zonoje neapibrėžė kaip bendros ekonominės svarbos paslaugos (toliau – BESP), kaip tai suprantama pagal Sąjungos teisę, nei nacionaliniu lygiu, nei tarpinstituciniuose susitarimuose su Baskijos autonomine sritimi šios srities lygiu.

25 Dėl kitų autonominių sričių (išskyrus Baskiją) Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija ginčijamo sprendimo 114 konstatuojamojoje dalyje pagrįstai galėjo nuspręsti, jog nė viena iš autonominių sričių, dėl kurios Ispanijos valdžios institucijos rėmėsi BESP egzistavimu, nepateikė argumentų, galinčių patvirtinti, jog antžeminio tinklo eksploatavimas yra viešoji paslauga.

26 Tačiau Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 78 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 79 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 106 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad, kaip tvirtino apeliantės bylose, kuriose buvo priimti minėti sprendimai, Komisija padarė teisės klaidą ginčijamo sprendimo 121 konstatuojamojoje dalyje subsidiariai konstatuodama, jog Ispanijos valdžios institucijos, apibrėždamos tam tikrą perdavimo tinklo eksploatavimo platformą, padarė akivaizdžią klaidą.

27 Vis dėlto Bendrasis Teismas konstatavo, jog, nors Komisija nepagrįstai nusprendė, kad Ispanijos valdžios institucijos akivaizdžiai klaidingai apibrėžė tam tikrą transliavimo tinklų eksploatavimo platformą, pirmoji *Altmark* sąlyga netenkinama dėl aiškaus ir tikslaus nagrinėjamos paslaugos kaip viešosios paslaugos apibrėžimo nebuvimo, kaip tai Komisija konstatavo ginčijamo sprendimo 119–125 konstatuojamosiose dalyse.

28 Dėl ketvirtosios *Altmark* sąlygos Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 88 punkte ir Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 123 punkte Bendrasis Teismas bylose, kuriose buvo priimti minėti sprendimai, atmetė apeliančių argumentus, susijusius su tariama Komisijos klaida dėl to, jog ji ginčijamame sprendime nusprendė, kad minėta sąlyga netenkinama.

29 Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 85 punkte Bendrasis Teismas vis dėlto nusprendė, kad Komisija padarė tesės klaidą, o Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 63 punkte – kad ji nesilaikė pareigos motyvuoti, kai savo tyrimą dėl ketvirtosios *Altmark* sąlygos tenkinimo atliko tik dėl Baskijos autonominės srities, nors ji žinojo, kad viešieji pirkimai, susiję su SAT aprėpties plėtra, buvo pradėti ir kitose autonominėse srityse. Atsižvelgdamas į 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygų kumuliacinį pobūdį, Bendrasis Teismas vis dėlto nusprendė: kadangi netenkinama pirmoji *Altmark* sąlyga, nereikia panaikinti ginčijamo sprendimo.

30 Be to, kadangi nebuvo pritarta nė vienam apeliančių nurodytam pagrindui, Bendrasis Teismas atmetė visus apeliančių ieškinius dėl panaikinimo.

Šalių reikalavimai

31 Savo apeliaciniais skundais apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamus sprendimus,

– priimti galutinį sprendimą dėl ieškinio dėl panaikinimo ir panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

32 Komisija ir *SES Astra* Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinius skundus ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

33 2017 m. kovo 28 d. Teisingumo Teismo sprendimu bylos C-66/16 P–C-69/16 P buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas sprendimas.

Dėl apeliacinių skundų

34 Grįsdamos savo apeliacinius skundus apeliantės nurodo vienintelį pagrindą, kuris panašiai išdėstomas visuose apeliaciniuose skunduose.

35 Šis apeliacinio skundo pagrindas siejamas su teisės klaida aiškinant SESV 14 straipsnį, 107 straipsnio 1 dalį ir 106 straipsnio 2 dalį, Protokolą Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų ir Protokolą Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos. Minėtą pagrindą sudaro šešios dalys.

36 Pirma dalis susijusi su tuo, kad buvo pažeistos akivaizdžios klaidos kontrolės ribos nagrinėjant įvairius aktus, kuriais apibrėžiama ir priskiriama užduotis teikti BESP. Antra dalis susijusi su teisės klaida, nes skundžiamuose sprendimuose apribojama valstybių narių diskrecija nustatyti į BESP apibrėžimą įtrauktinus šios paslaugos teikimo būdus. Trečia dalis susijusi su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis nagrinėjant nacionalinės teisės nuostatas, reikšmingas apibrėžiant BESP. Ketvirta dalis susijusi su teisės klaida, nes Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, jog BESP apibrėžimas ir užduoties ją teikti priskyrimas vienai ar kelioms įmonėms gali būti atliekamas keliais aktais. Penkta dalis susijusi su teisės klaida, nes Bendrasis Teismas nemanė, jog BESP apibrėžimas ir užduoties ją teikti priskyrimas nereikalauja, kad būtų vartojama speciali formuluotė. Šešta dalis susijusi su teisės klaida, nes Bendrasis Teismas netaikė Protokolo Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos.

Pirminės pastabos

Dėl apeliacinių skundų priimtinumo

37 *SES Astra* tvirtina, kad visi apeliaciniai skundai yra nepriimtini, nes vieninteliu jų pagrindu apeliantės kiekvienu atveju tik prašo Teisingumo Teismo patikrinti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių ir įrodymų įvertinimą, tačiau nenurodo nei jų iškraipymo, nei skundžiamų sprendimų dalių, kurios yra ginčijamos.

38 Nedarant poveikio vienintelio šių apeliacinių skundų pagrindo kiekvienos dalies atskiram priimtinumo nagrinėjimui reikia konstatuoti, kad negali būti pripažinti nepriimtinais visi šie apeliaciniai skundai.

39 Iš tikrųjų šio vienintelio minėtų apeliacinių skundų pagrindo bent tam tikrose dalyse, pirma, keliami teisės klausimai, nes ginčijamas Bendrojo Teismo pateiktas pirmosios *Altmark* sąlygos aiškinimas ir šio teismo vykdomos teisminės kontrolės dėl šios sąlygos ribos, ir, antra, pakankamai tiksliai nurodomi skundžiamų sprendimų ginčijami elementai.

40 Todėl reikia atmesti *SES Astra* argumentus dėl visų apeliacinių skundų nepriimtinumo.

Dėl vienintelio apeliacinio skundo pagrindo bylose C-66/16 P ir C-68/16 P nereikšmingumo

41 Komisija tvirtina, kad vienintelis apeliacinio skundo pagrindas bylose C-66/16 P ir C-68/16 P nereikšmingas, kiek jis susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu. *SES Astra* mano, kad šis pagrindas taip pat neturi prasmės, kiek jis susijęs su SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu.

42 Šios šalys iš esmės tvirtina, kad minėtas pagrindas negali lemti nei Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902), nei Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) panaikinimo, kiek jis siejamas tik su pirmąja *Altmark* sąlyga. Tačiau atsižvelgiant į 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygų kumuliacinį pobūdį, jei Teisingumo Teismas vienintelį apeliacinio skundo pagrindą pripažintų pagrįstu, tai reikštų, kad Bendrasis Teismas patvirtino Komisijos vertinimą dėl to, jog netenkinama ketvirtoji *Altmark* sąlyga.

43 Apeliantės byloje C-66/16 P ir apeliantė byloje C-68/16 P mano, kad net jei ketvirtoji *Altmark* sąlyga nebuvo tenkinama, vienintelis apeliacinio skundo pagrindas gali lemti Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) ir Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) panaikinimą, nes Bendrasis Teismas rėmėsi tariamu aiškaus BESP apibrėžimo nebuvimu, kad patvirtintų Komisijos vertinimą dėl pagalbos nesuderinamumo pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį.

– Dėl vienintelio apeliacinio skundo pagrindo, kiek jis susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu

44 Primintina, kad norint konstatuoti „valstybės pagalbą“ reikia, kad būtų tenkinamos visos SESV 107 straipsnio 1 dalyje nurodytos sąlygos. Norint konstatuoti valstybės pagalbą, pagal šią nuostatą visų pirma turi būti suteikta naudos įmonei (žr. šiuo klausimu 2015 m. spalio 22 d. Sprendimo *EasyPay ir Finance Engineering*, C-185/14, EU:C:2015:716, 35 ir 36 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).

45 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją SESV 107 straipsnio 1 dalis netaikoma valstybės įsikišimo, laikomo kompensacija už paslaugas, kurias teikia šią kompensaciją gaunančios įmonės, vykdydamos savo su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, todėl šios įmonės realiai negauna jokios finansinės naudos ir dėl minėtos įsikišimo priemonės neatsiduria palankesnėje konkurencinėje padėtyje, palyginti su kitomis konkuruojančiomis įmonėmis, atveju (2015 m. spalio 22 d. Sprendimo *EasyPay ir Finance Engineering*, C-185/14, EU:C:2015:716, 45 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

46 Vis dėlto, kad konkrečiu atveju tokia kompensacija nebūtų kvalifikuojama kaip valstybės pagalba, turi būti tenkinamos 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) 88–93 punktuose nurodytos sąlygos.

47 Pirma, įmonei gavėjai turi būti iš tikrųjų pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, o šie įsipareigojimai turi būti aiškiai apibrėžti. Antra, kriterijai, kuriais remiantis apskaičiuojama kompensacija, turi būti iš anksto objektyviai ir skaidriai nustatyti. Trečia, kompensacija negali viršyti to, kas būtina, siekiant padengti visas ar dalį išlaidų, kurių patiriama vykdant su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus. Ketvirta, reikalingos kompensacijos dydis turi būti nustatytas remiantis išlaidų, kurių gerai valdoma ir pakankamai priemonių su viešąja paslauga susijusiems įsipareigojimams vykdyti turinti tipinė įmonė būtų patyrusi vykdydama šiuos įsipareigojimus, analize.

48 Iš to matyti, kad kai valstybės priemonė neatitinka vienos ar kelių pirmesniame šio sprendimo punkte nurodytų sąlygų, ji turi būti laikoma valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (žr. šiuo klausimu 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark*, C-280/00, EU:C:2003:415, 94 punktą).

49 Todėl atsižvelgiant į 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygų kumuliacinį pobūdį, tai, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, jog netenkinama viena iš šių sąlygų, negali lemti nei Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902), nei Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) panaikinimo, jei, be kita ko, Bendrasis Teismas, nepadarydamas teisės klaidos, konstatavo, jog kita iš šių sąlygų nėra tenkinama.

50 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 89 ir 90 punktuose Bendrasis Teismas atmetė ieškinio dėl panaikinimo pirmojo pagrindo pirmą dalį, susijusią su ekonominės naudos, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nebuvimu, nes visos kartu 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygos vienu metu niekada nebuvo tenkinamos. Šiuo klausimu jis rėmėsi pirmosios ir ketvirtosios *Altmark* sąlygų analize, kurią atlikęs Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 79 ir 88 punktuose patvirtino Komisijos vertinimą, pagal kurį šios sąlygos netenkinamos.

51 Analogiškai Sprendime T-487/13 (EU:T:2015:899) Bendrasis Teismas vertino pirmąją ir ketvirtąją *Altmark* sąlygas, nagrinėdamas apeliantės pirmojoje instancijoje pateiktą ieškinio dėl panaikinimo antrąjį pagrindą, susijusį su SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu. Atmetęs šios apeliantės argumentus dėl šių dviejų sąlygų tenkinimo Bendrasis Teismas Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 126 punkte nusprendė: kadangi 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygos yra kumuliacinės, Komisija nepadarė teisės klaidos konstatuodama, pirma, jog yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir, antra, kad ši pagalba yra nesuderinama su vidaus rinka pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį.

52 Kadangi apeliacinio skundo vieninteliu pagrindu ginčijamas tik Bendrojo Teismo vertinimas dėl pirmosios *Altmark* sąlygos neginčijant vertinimo dėl ketvirtosios *Altmark* sąlygos, reikia konstatuoti, kad vien dėl šio pagrindo negali būti negaliojantys sprendimai T-462/13 (EU:T:2015:902) ir T-487/13 (EU:T:2015:899), kiek jie susiję su ekonomine nauda, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, taigi tai negali lemti šių sprendimų panaikinimo.

53 Todėl apeliacinio skundo vienintelis pagrindas bylose C-66/16 P ir C-68/16 P turi būti pripažintas nereikšmingu, kiek jis susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

– Dėl vienintelio apeliacinio skundo pagrindo, kiek jis susijęs su SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu

54 SESV 106 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad įmonėms, kurioms yra patikėta administruoti bendros ekonominės svarbos paslaugas, Sutartyse nustatytos taisyklės, be kita ko, konkurencijos taisyklės, taikomos, jeigu jų taikymas nei teisiškai, nei faktiškai netrukdo atlikti joms patikėtų specialių užduočių, ir kad prekybos plėtrai neturi būti daroma tokio poveikio, kuris prieštarautų Sąjungos interesui.

55 Dėl 2003 m. liepos 24 d. Sprendimu *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) suformuotoje jurisprudencijoje nustatytų sąlygų ir pagalbos priemonės tyrimo pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį santykio, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad minėtoje jurisprudencijoje nustatytų sąlygų tenkinimo patikrinimas atliekamas pirmiau, t. y. nagrinėjant klausimą, ar aptariama priemonė turi būti kvalifikuojama kaip valstybės pagalba. Šis klausimas iš tiesų yra nagrinėjimas pirmiau nei atliekamas patikrinimas, jei būtina, ar nesuderinama pagalba vis dėlto yra reikalinga vykdant užduotį, priskirtą aptariamą priemonę gaunančiai įmonei, kaip tai suprantama pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį (žr. šiuo klausimu 2017 m. kovo 8 d. Sprendimo *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 34 punktą).

56 Kadangi 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) sąlygomis ir sąlygomis, kurios būtinos norint taikyti SESV 106 straipsnio 2 dalį, iš principo siekiama skirtingų tikslų, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog, norėdama išnagrinėti pagalbos priemonę pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį, Komisija neprivalo išnagrinėti, ar tenkinamos 2003 m. liepos 24 d. Sprendimu *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) suformuotoje jurisprudencijoje nustatytos antroji ir trečioji sąlygos (žr. šiuo klausimu 2017 m. kovo 8 d. Sprendimo *Viasat Broadcasting UK / Komisija*, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 33 punktą). Vis dėlto, kaip savo išvados 97 punkte nurodė generalinis advokatas, pirmoji *Altmark* sąlyga, pagal kurią pagalbą gaunančiai įmonei turi būti iš tikrųjų pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, o šie įsipareigojimai turi būti aiškiai apibrėžti,

taikoma taip pat ir tuo atveju, kai remiamasi SESV 106 straipsnio 2 dalyje numatyta išimtimi (žr. šiuo klausimu 1974 m. kovo 21 d. Sprendimo *BRT ir Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs*, 127/73, EU:C:1974:25, 22 punktą ir 1989 m. balandžio 11 d. Sprendimo *Saeed Flugreisen ir Silver Line Reisebüro*, 66/86, EU:C:1989:140, 56 punktą).

57 Nagrinėjamu atveju iš Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 99 punkto matyti, kad Bendrasis Teismas, atsižvelgdamas į to sprendimo 42–79 punktus, susijusius su pirmąja *Altmark* sąlyga, konstatavo, jog Komisija pagrįstai galėjo nuspręsti, kad, kalbant apie Baskijos autonominę sritį, antžeminio tinklo operatoriai neturėjo pareigos teikti aiškiai apibrėžtą BESP. Todėl Bendrasis Teismas nusprendė, kad ši institucija nepadarė teisės klaidos ginčijamo sprendimo 172 konstatuojamojoje dalyje nurodydama, jog negalima remtis SESV 106 straipsnio 2 dalyje nurodyta išimtimi.

58 Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 126 punkte Bendrasis Teismas analogiškai dėl galiojančio BESP apibrėžimo nebuvimo padarė išvadą, kad Komisija nepadarė klaidos konstatuodama, jog nagrinėjama priemonė nesuderinama su vidaus rinka pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį.

59 Iš to matyti, kad Sprendime T-462/13 (EU:T:2015:902) ir Sprendime T-487/13 (EU:T:2015:899) Bendrasis Teismas savo vertinimą dėl SESV 106 straipsnio 2 dalies grindė pirmąja *Altmark* sąlyga.

60 Todėl reikia konstatuoti, kad vienintelis apeliacinių skundų pagrindas bylose C-66/16 P ir C-68/16 P, kiek jis susijęs su SESV 106 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir pirmąja *Altmark* sąlyga, gali lemti Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) ir Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) panaikinimą.

61 Tokiomis aplinkybėmis, nepaisant to, kad vienintelis pagrindas bylose C-66/16 P ir C-68/16 P, kiek jis susijęs su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu, nereikšmingas, reikia išnagrinėti atskiras šio pagrindo dalis, kiek jos susijusios su BESP apibrėžimu pagal SESV 106 straipsnio 2 dalį.

Dėl vienintelio pagrindo

Dėl pirmosios dalies

– Šalių argumentai

62 Savo vienintelio pagrindo pirma dalimi apeliantės Bendrąjį Teismą kaltina, kad jis klaidingai taikė Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudenciją, pagal kurią Komisija gali ginčyti tai, kaip valstybė narė apibrėžė BESP, tik tuo atveju, jeigu buvo padaryta akivaizdi klaida.

63 Apeliantės tvirtina, jog tam, kad patvirtintų Komisijos vertinimą dėl pirmosios *Altmark* sąlygos Bendrasis Teismas Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 79 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 80 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 101 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 110 punkte rėmėsi tik išvada, kad Ispanijos valdžios institucijų šiuo atveju pateiktas BESP apibrėžimas nebuvo pakankamai „aiškus ir tikslus“, tačiau nenusprendė, kad tas apibrėžimas yra „akivaizdžiai klaidingas“. Atvirkščiai, pats Bendrasis Teismas pripažino, kad buvo aptariamas rinkos nepakankamumas ir kad nagrinėjama paslauga susijusi su veikla, kuri gali būti kvalifikuojama kaip BESP.

64 Dėl to Bendrasis Teismas aiškiai viršijo akivaizdžios klaidos kontrolės ribas, nustatytas SESV 14 straipsnyje, 106 straipsnio 2 dalyje, 107 straipsnio 1 dalyje ir Protokole Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų.

65 Komisija mano, kad vienintelio pagrindo pirma dalis yra nereikšminga ir, kad ir kaip būtų, nepagrįsta.

66 *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo pirma dalis yra nepriimtina ir, kad ir kaip būtų, nepagrįsta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

67 Vienintelio pagrindo pirmoje dalyje apeliantės iš esmės tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nepatikrinęs, ar BESP apibrėžimas yra akivaizdžiai klaidingas, nusprendė, jog, nesant aiškaus ir tikslaus nagrinėjamos paslaugos apibrėžimo kaip BESP, netenkinama pirmoji *Altmark* sąlyga. Taip nuspręsdamas Bendrasis Teismas nepaisė valstybių narių turimos diskrecijos apibrėžti BESP, kuri gali būti ribojama tik akivaizdžios klaidos atveju.

68 Pirma, kadangi šia dalimi siekiama išsiaiškinti, ar Bendrasis Teismas atliko tinkamą Komisijos vertinimo teisminę kontrolę, kiek tai susiję su pirmąja *Altmark* sąlyga, reikia pažymėti, kad apeliantės kelia teisės klausimą, kurį Teisingumo Teismas kompetentingas nagrinėti apeliacinėje byloje. Todėl *SES Astra* argumentas dėl minėtos dalies tariamo nepriimtinumo turi būti atmestas.

69 Antra, dėl esmės reikia priminti, kad valstybės narės turi teisę, laikydamosi Sąjungos teisės, nustatyti BESP apimtį ir teikimo organizavimą, be kita ko, atsižvelgdamos į savo nacionalinės politikos tikslus (žr. šiuo klausimu 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *ENEL*, C-242/10, EU:C:2011:861, 50 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

70 Šiuo klausimu valstybės narės turi plačią diskreciją (šiuo klausimu žr. 2013 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Libert ir kt.*, C-197/11 ir C-203/11, EU:C:2013:288, 88 punktą), ją Komisija gali ginčyti tik tuo atveju, jeigu buvo padaryta akivaizdi klaida (šiuo klausimu žr. 2016 m. vasario 18 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-446/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:97, 44 punktą).

71 Vis dėlto, kaip Bendrasis Teismas teisingai nusprendė Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 51 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 51 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 98 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 80 punkte, valstybių narių diskrecija apibrėžti BESP negali būti neribota.

72 Iš 2003 m. liepos 24 d. Sprendimo *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) 89 punkto matyti, kad šiuo atžvilgiu pirmoji *Altmark* sąlyga iš esmės skirta nustatyti, ar, pirma, pagalbą gaunančiai įmonei iš tikrųjų buvo pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus ir, antra, ar šie įsipareigojimai yra aiškiai apibrėžti nacionalinėje teisėje.

73 Kaip savo išvados 112 ir 114–117 punktuose iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, minėta sąlyga siekiama skaidrumo ir teisinio saugumo, o tai reikalauja, kad būtų tenkinami minimalūs kriterijai, t. y. turi būti vienas ar keli viešosios valdžios aktai, pakankamai tiksliai apibrėžiantys įmonių, kurioms pavestas su viešąja paslauga susijusių įsipareigojimų vykdymas, bent šių įsipareigojimų pobūdį, trukmę ir apimtį. Iš tikrųjų nesant aiškaus tokių objektyvių kriterijų apibrėžimo, negalima patikrinti, ar konkreti veikla patenka į BESP apibrėžimą.

74 Iš to matyti, kad, priešingai, nei nurodo apeliantės, Bendrasis Teismas nepažeidė kontrolės, kurią jis turi atlikti dėl valstybės narės pateikto paslaugos, kaip antai BESP, apibrėžimo apimties, kai nusprendė, jog šiuo atveju nesant nacionalinėje teisėje aiškaus nagrinėjamos paslaugos apibrėžimo kaip BESP, pirmoji *Altmark* sąlyga netenkinama.

75 Šios išvados nepaneigia apeliančių argumentas, jog neginčijama, kad yra atitinkamos rinkos nepakankamumas ir kad nagrinėjama paslauga yra veikla, kuri gali būti kvalifikuojama kaip BESP. Iš tikrųjų, kaip savo išvados 122 punkte pažymėjo generalinis advokatas, tokios aplinkybės neturi reikšmės siekiant nustatyti, ar atitinkamoms įmonėms viešosios valdžios aktu buvo faktiškai pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus ir ar šie įsipareigojimai buvo aiškiai apibrėžti.

76 Tokiomis aplinkybėmis vienintelio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antros dalies

– Šalių argumentai

77 Vienintelio pagrindo antroje dalyje apeliantės nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog apibrėžiant paslaugą kaip BESP reikia būtinai nurodyti, kokią technologiją naudojant ši paslauga teikiama, jei norima, kad būtų pripažinta, jog šiai technologijai taikoma plati valstybių narių diskrecija.

78 Apeliantės mano, kad valstybės narės turi tokią diskreciją ne tik „apibrėžti“ BESP, bet ir ją „teikti, pavesti teikti ir organizuoti“, o tai neišvengiamai apima galimybę pasirinkti konkrečią technologiją paslaugai teikti. Ši diskrecija išplaukia iš Protokolo Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų ir Protokolo Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos, taip pat iš Teisingumo Teismo ir Bendrojo Teismo jurisprudencijos.

79 Be to, apeliantės bylose C-66/16 P, C-67/16 P ir C-69/16 P tvirtina, kad Sprendimas T-462/13 (EU:T:2015:902), Sprendimas T-465/13 (EU:T:2015:900) ir Sprendimas T-541/13 (EU:T:2015:898) yra nenuoseklūs, nes Bendrasis Teismas juose, be kita ko, nusprendė, kad, SAT tinklo eksploatavimo paslaugą apibrėždamos kaip BESP, Ispanijos valdžios institucijos neturėjo diskriminuoti kitų platformų.

80 Komisija ir *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo antra dalis nereikšminga.

– Teisingumo Teismo vertinimas

81 Apeliacinių skundų vienintelio pagrindo antra dalimi apeliantės iš esmės ginčija skundžiamus sprendimus dėl to, jog Bendrasis Teismas juose valstybių narių diskrecijai priskyrė tik BESP apibrėžimą ir nepaisė, kad tokia diskrecija apima ir konkrečių šių BESP teikimo būdų pasirinkimą.

82 Reikia konstatuoti, kad šis argumentas pateiktas dėl klaidingo skundžiamų sprendimų supratimo.

83 Pirma, pačios apeliantės pripažįsta, kad Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 50 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 50 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 97 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 79 punkte Bendrasis Teismas, remdamasis Protokolo Nr. 26 dėl bendrus interesus tenkinančių paslaugų 1 straipsnio pirma įtrauka, aiškiai pripažino, jog nacionalinės, regioninės ir vietos valdžios institucijos turi plačią diskreciją teikti, pavesti teikti ir organizuoti kuo labiau vartotojų poreikius atitinkančias BESP.

84 Antra, priešingai, nei tvirtina apeliantės, iš skundžiamų sprendimų negalima daryti išvados, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog paslaugą kvalifikuojant kaip BESP būtinai turi būti nurodyta šios paslaugos teikimo technologija.

85 Iš tikrųjų, kaip matyti iš šio pagrindo pirmos dalies tyrimo, Bendrasis Teismas vertino tik ar buvo tenkinama pirmoji *Altmark* sąlyga dėl šiuo atveju SAT tinklo eksploatavimo paslaugos. Šiuo atžvilgiu Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar ši paslauga atitinka aiškaus BESP apibrėžimo reikalavimą, kaip tai suprantama pagal minėtą sąlygą, vertindamas, be kita ko, ar tenkinami šio sprendimo 73 punkte nurodyti minimalūs kriterijai. Todėl jis nesprendė dėl to, kaip konkrečiai nagrinėjama paslauga turėtų būti apibrėžta nacionalinėje teisėje, kad atitiktų pirmąją *Altmark* sąlygą.

86 Tokiomis aplinkybėmis bylose C-66/16 P, C-67/16 P ir C-69/16 P apeliantės taip pat negali remtis sprendimų T-462/13 (EU:T:2015:902), T-465/13 (EU:T:2015:900) ir T-541/13 (EU:T:2015:898) tariamu nenuoseklumu.

87 Todėl vienintelio pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl trečios dalies

– Šalių argumentai

88 Savo vienintelio pagrindo trečia dalimi apeliantės Bendrąjį Teismą kaltina iškraipius reikšmingų nacionalinės teisės aktų nuostatų ir su jais susijusios jurisprudencijos turinį ir todėl pateikus akivaizdžiai prieštaraujančias šiam turiniui išvadas, taip pat tam tikriems įrodymams suteikus netinkamą reikšmę.

89 Pirma, apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas akivaizdžiai iškraipė nacionalinės teisės nuostatų, į kurias jis darė nuorodas atrankiniu būdu, turinį. Konkrečiai kalbant, 2003 m. lapkričio 3 d. Ley 32/2003, *General de Telecomunicaciones* (Bendrasis telekomunikacijų įstatymas 32/2003) (BOE Nr. 264, 2003 m. lapkričio 4 d., p. 38890, toliau – Įstatymas 32/2003) radijo ir televizijos tinklo eksploatavimas aiškiai kvalifikuojamas kaip „bendros svarbos paslauga“. Šiuo klausimu, priešingai nei Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 57 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 57 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 104 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 86 punkte nusprendė Bendrasis Teismas, vykdyti su BESP susijusius įsipareigojimus galima pavesti visiems sektoriaus operatoriams, kad būtų, be kita ko, užtikrintas šios paslaugos universalumas. Iš esmės tai būtų tai, ko Ispanijos teisės aktais transliavimo srityje siekiama nustatant minimalios aprėpties pareigas, taikomas visame atitinkamame sektoriuje. Be to, priešingai, nei aiškino Bendrasis Teismas, įvairiuose Ispanijos valdžios institucijų priimtuose norminiuose aktuose aiškiai daroma nuoroda į antžeminę technologiją.

90 Antra, apeliantės tvirtina, kad skundžiamuose sprendimuose yra tvirtinimų, kurie akivaizdžiai prieštarauja Bendrajam Teismui pateiktoje byloje esantiems įrodymams. Jis klaidingai konstatavo, kad apeliantės negalėjo nurodyti, kurias viešąsias paslaugas SAT tinklo operatoriai buvo įpareigoti teikti pagal Ispanijos teisės aktus ar eksploatavimo sutartis, ir nepateikė jokių įrodymų šiuo klausimu (Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 72 punktas, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 73 punktas, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 115 punktas ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 103 punktas). Apeliantės šiuo klausimu remiasi susitarimais, kuriuos Baskijos valdžios institucijos sudarė su *Itelazpi* (Byla C-66/16 P), Katalonijos valdžios institucijų ir *Retevisión* viešųjų pirkimų sutartimi ir su ja susijusiomis specifikacijomis (byla C-67/16 P), Navaros vyriausybės sudarytomis sutartimis ir susitarimais (byla C-68/16 P), taip pat sutartimi ir specifikacijomis, susijusiomis su *Comunidad autónoma de La Rioja* (La Riochos autonominė sritis, Ispanija) paskelbtu konkursu (byla C-69/16 P).

91 Apeliantės mano, kad šių aktų pakanka, jog būtų galima nuspręsti, kad BESP buvo tinkamai apibrėžta ir priskirta, kaip reikalaujama pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją ir 2005 m. lapkričio 28 d. Komisijos sprendimo 2005/842/EB dėl [SESV] 106 straipsnio 2 dalies taikymo valstybės pagalbai, kompensacijos už viešąją paslaugą forma skiriamai tam tikroms įmonėms, kurioms patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (OL L 312, 2005, p. 67), 4 straipsnį. Minėti aktai buvo nurodyti vykstant administracinei procedūrai ir per procesą Bendrajame Teisme.

92 Be to, kalbėdamas apie kitas autonomines sritis (ne Baskiją) Bendrasis Teismas Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 62 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 113 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 92 punkte klaidingai nusprendė, kad minėti aktai nebuvo pateikti per administracinę procedūrą ir kad Komisija neprivalėjo jų nagrinėti atlikdama pirmosios *Altmark* sąlygos tenkinimo

analizę, nes ji žinojo apie šiose autonominėse srityse organizuotus viešuosius pirkimus, turėjo su jais susijusias specifikacijas ir žinojo konkursų laimėtojus. Apeliantės mano, kad Bendrasis Teismas dėl to, kad Komisija neatsižvelgė į šiuos konkursus, turėjo ją nubausti taip, kaip tai padarė Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 85 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 60 punkte dėl ketvirtosios *Altmark* sąlygos.

93 Apeliantės taip pat tvirtina, jog Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 58 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 58 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 105 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 87 punkte pateikta išvada, kad tuose pačiuose aktuose SAT tinklo eksploatavimas negalėjo būti pagrįstai kvalifikuojamas kaip BESP, nes pagal Įstatymą 32/2003 turi būti laikomasi technologinio neutralumo principo, yra šio įstatymo turinio iškraipymas, nes jame šis principas pateikiamas kaip gairė, o ne kaip norma, ribojanti viešosios valdžios galias.

94 Trečia, Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą dėl BESP remdamasis tik Įstatymo 32/2003 analize, nors nacionalinėje teisėje yra kitų elementų, kurie patikslina šį įstatymą ir kurie buvo aptarti nagrinėjant bylą. Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas, Ispanija) jurisprudenciją dėl nagrinėjamos priemonės ir į atitinkamus Ispanijos teisės aktus. Bendrasis Teismas Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 71 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 72 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 102 punkte nepagrįstai atmetė 1987 m. gruodžio 18 d. *Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones* (Įstatymas 31/1987 dėl telekomunikacijų organizavimo) (BOE Nr. 303, 1987 m. gruodžio 19 d., p. 37409), kuriame konkrečiai antžeminė technologija kvalifikuojama kaip viešoji paslauga, dėl to, kad jis nebuvo jam pateiktas.

95 Komisija ir *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo trečia dalis yra akivaizdžiai nepriimtina.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

96 Nurodydamos vienintelio pagrindo trečią dalį apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė kelias teisės klaidas vertindamas nacionalinės teisės nuostatas, kurios, jų nuomone, aiškiai apibrėžia nagrinėjamą paslaugą kaip BESP.

97 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją Bendrajam Teismui nustačius ar įvertinus faktines aplinkybes tik Teisingumo Teismas pagal SESV 256 straipsnį yra kompetentingas patikrinti šių aplinkybių teisinį kvalifikavimą ir teisines išvadas, kurios jomis remiantis buvo padarytos. Taigi faktinių aplinkybių vertinimas, išskyrus Bendrajam Teismui pateiktų įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę vykdo Teisingumo Teismas (žr., be kita ko, 2016 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *DTS Distribuidora de Televisión Digital / Komisija*, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 43 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

98 Taigi, kiek tai susiję su Bendrojo Teismo argumentų dėl nacionalinės teisės vertinimu apeliaciniame procese, Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik patikrinti, ar ši teisė nebuvo iškraipyta (2016 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *DTS Distribuidora de Televisión Digital / Komisija*, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 44 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

99 Šiuo klausimu reikia priminti, kad toks iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos medžiagos, neatliekant naujo faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo (žr., be kita ko, 2017 m. kovo 9 d. Nutarties *Simet / Komisija*, C-232/16 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2017:200, 58 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

100 Pirma, dėl Įstatymo 32/2003 vertinimo pažymėtina, kad Bendrasis Teismas Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 57 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 57 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 104 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 86 punkte nurodė, jog šiame įstatyme pateiktas kvalifikavimas kaip bendros svarbos paslaugos susijęs su visomis telekomunikacijų

paslaugomis, įskaitant ir radijo, ir televizijos signalų perdavimo tinklų paslaugas. Jis nusprendė, jog vien tai, kad paslauga pagal nacionalinę teisę laikoma bendrosios svarbos paslauga, nereiškia, kad visiems operatoriams, kurie teikia tokią paslaugą, yra pavesta vykdyti aiškiai apibrėžtus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, kaip tai suprantama pagal 2003 m. liepos 24 d. Sprendimą *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415). Be to, jis konstatavo, jog, pirma, iš Įstatymo 32/2003 negalima daryti išvados, kad visos telekomunikacijų paslaugos Ispanijoje yra BESP, kaip tai suprantama pagal šį sprendimą, ir, antra, minėtame įstatyme aiškiai nurodyta, kad bendros svarbos paslaugos, kaip jos suprantamos pagal šį įstatymą, turi būti teikiamos pagal laisvos konkurencijos taisykles.

101 Reikia konstatuoti, jog, pirma, apeliantės nepateikė jokių įrodymų, aiškiai galinčių patvirtinti, kad Bendrasis Teismas iškraipė Įstatymo 32/2003 turinį.

102 Antra, kadangi apeliantės ginčija dėl bendro šio įstatymo pobūdžio padarytą Bendrojo Teismo išvadą, jog minėtas įstatymas neleido nuspręsti, kad antžeminį tinklą eksploatuojantiems operatoriams buvo pavesta vykdyti aiškiai apibrėžtus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, kaip reikalaujama pagal pirmąją *Altmark* sąlygą, reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į šio sprendimo 100 punkte nurodytas šio įstatymo nevienareikšmes nuostatas, ši išvada teisiškai nėra klaidinga.

103 Antra, dėl apeliančių argumento, kad Bendrasis Teismas pateikė išvadas, kurios akivaizdžiai prieštarauja Ispanijos valdžios institucijų priimtiems norminiams aktams, kuriuose aiškiai daroma nuoroda į antžeminę technologiją, reikia atskirti Baskijos atvejį ir kitų autonominių sričių atvejus.

104 Pirmiausia dėl Baskijos apeliantės tvirtina, kad šioje autonominėje srityje sudarytuose susitarimuose yra pakankamai apibrėžti pagalbos gavėjos *Itelazpi* su viešąja paslauga susiję įsipareigojimai, nurodant, be kita ko, viešosios paslaugos įsipareigojimų pobūdį ir trukmę, atitinkamą įmonę, atitinkamą teritoriją, išimtinių teisių pobūdį ir užduoties visuotinį pobūdį.

105 Šiuo klausimu iš Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 62 ir 63 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas įvertino šiuos susitarimus. Vis dėlto savarankiškai vertindamas bylos faktines aplinkybes jis nusprendė, jog jokioje minėtų susitarimų nuostatoje nenurodyta, kad antžeminio tinklo eksploatavimas laikytinas viešąja paslauga.

106 Šiuo klausimu pažymėtina, kad Bendrojo Teismo atliktame nagrinėjamų susitarimų vertinime jų turinys nėra iškraipomas. Konkrečiai kalbant, grindžiant šią pagrindo dalį apeliančių išdėstyti argumentai neįrodo jokio akivaizdaus materialaus netikslumo Bendrajam Teismui vertinant minėtus susitarimus.

107 Dėl kitų autonominių sričių (ne Baskijos) apeliantės bylose C-67/16 P, C-68/16 P ir C-69/16 P tvirtina, kad sprendimuose T-465/13 (EU:T:2015:900), T-487/13 (EU:T:2015:899) ir T-541/13 (EU:T:2015:898) Bendrasis Teismas nepaisė šio sprendimo 90 punkte nurodytų oficialių aktų, nagrinėjamą paslaugą apibrėžiančių kaip BESP, egzistavimo.

108 Šis argumentas yra nereikšmingas. Iš tikrųjų iš Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 62 ir 63 punktų, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 113 ir 114 punktų, taip pat Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 92 ir 93 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas ne tik paprasčiausiai atmetė apeliančių argumentus dėl šių aktų, remdamasis tuo, jog Ispanijos valdžios institucijos vykstant administracinei procedūrai jų nepateikė kaip pavyzdinių užduotį teikti viešąją paslaugą nustatančių aktų, bet ir subsidiariai išnagrinėjo apeliančių nurodytų įrodymų turinį bei nusprendė, kad nė viena iš šiuose dokumentuose esančių nuostatų neleidžia daryti išvados, kad nagrinėjama paslauga yra BESP, kaip ji suprantama pagal 2003 m. liepos 24 d. Sprendimą *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415). Apeliantės nei ginčijo Bendrojo Teismo teisinį vertinimą, pateiktą minėtuose punktuose, nei *a fortiori* pateikė įrodymų, galinčių patvirtinti, kad tokiu vertinimu Bendrasis Teismas iškraipė šių dokumentų turinį.

109 Trečia, apeliančių argumentas, kad Bendrasis Teismas nepaisė tam tikrų nacionalinės teisės aktų elementų, kaip įrodymai pateiktų nagrinėjant bylą Bendrajame Teisme, ir todėl nepaisė Įstatymo 32/2003 apimties, turi būti atmestas.

110 Iš tikrųjų reikia priminti, kad tik Bendrasis Teismas kompetentingas vertinti jam pateiktus įrodymus. Iš Bendrojo Teismo negali būti reikalaujama atskirai motyvuoti savo vertinimų, susijusių su visų jam pateiktų įrodymų verte, visų pirma, kai jis mano, jog jie nėra svarbūs ar reikšmingi bylos sprendimui, jei tai nepažeidžia pareigos laikytis bendrųjų principų ir procedūros taisyklių įrodymų administravimo srityje ir neiškraipyti įrodymų (šiuo klausimu žr. 2000 m. birželio 15 d. Sprendimo *Dorsch Consult / Taryba ir Komisija*, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 50 ir 51 punktus).

111 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, pirma, apeliantės nepateikia jokių kaltinimų, kad Bendrasis Teismas galėjo pažeisti įrodymų administravimo procedūros taisykles. Antra, iš apeliančių pateiktos informacijos nėra akivaizdu, kad aptariami aktai buvo reikšmingi vertinant, ar antžeminių tinklų eksploatavimo paslauga yra BESP.

112 Taip pat reikia pažymėti, kad apeliančių argumentas dėl Įstatymo 31/1987 tariamo nepaisymo, yra nereikšmingas. Iš tikrųjų iš Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 71 punkto, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 72 punkto ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 102 punkto matyti, kad Bendrasis Teismas ne tik atmetė apeliančių argumentą dėl šio įstatymo, motyvuodamas tuo, kad jis nebuvo jam pateiktas, bet ir subsidiariai nusprendė dėl minėto įstatymo reikšmingumo. Šiuo klausimu jis nusprendė, jog tai, kad pagal tą įstatymą garso ir vaizdo transliavimo antžeminėmis bangomis paslaugos yra viešosios paslaugos, bet kuriuo atveju neleidžia daryti išvados, kad Įstatymas 31/1987 nagrinėjamą paslaugą taip pat pripažįsta kaip viešąją paslaugą. Tačiau apeliantės savo apeliaciniuose skunduose netvirtina, kad Bendrais Teismas iškraipė Įstatymo 31/1987 turinį.

113 Todėl reikia atmesti vienintelio pagrindo trečią dalį kaip iš dalies nepriimtiną, iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nereikšmingą.

Dėl ketvirtos dalies

– Šalių argumentai

114 Nurodydamos vienintelio pagrindo ketvirtą dalį apeliantės tvirtina, kad Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 57 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 57 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 104 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 86 punkte atmesdamas BESP apibrėžimą, pateiktą Įstatyme 32/2003, nes šiame įstatyme nėra jokio viešosios paslaugos teikimo įpareigojimo, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

115 Bendrasis Teismas supainiojo BESP „apibrėžimo“ ir „įpareigojimo“ aktų sąvokas; šie aktai, priešingai, nei nusprendė Bendrasis Teismas, gali būti du atskiri aktai ir tai priklauso nuo kompetencijų atitinkamoje valstybėje narėje paskirstymo.

116 Komisija ir *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo ketvirta dalis yra nepriimtina.

– Teisingumo Teismo vertinimas

117 Dėl vienintelio pagrindo ketvirtoje dalyje nurodyto apeliančių kaltinimo, kad Bendrasis Teismas reikalavo, jog nagrinėjamos BESP apibrėžimo aktas būtų taip pat ir šios BESP teikimo įpareigojimo vienai ar kelioms įmonėms aktas, reikia konstatuoti, kad ši dalis susijusi su Bendrojo Teismo pateikto pirmosios *Altmark* sąlygos aiškinimo (o tai yra teisės klausimas) pagrįstumu. Taigi Komisijos ir *SES Astra* argumentas dėl šios dalies nepriimtinumo turi būti atmestas.

118 Kalbant apie esmę, argumentas, kuriuo apeliantės grindžia vienintelio pagrindo ketvirtą dalį, pateiktas todėl, kad jos akivaizdžiai klaidingai suprato skundžiamus sprendimus. Iš tikrųjų, priešingai, nei tvirtina apeliantės, Bendrasis Teismas neatmetė atskirų aktų panaudojimo, pirma, apibrėžti BESP ir, antra, paskirti su šia BESP susijusias užduotis.

119 Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 52 punkte, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 52 punkte, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 99 punkte ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 81 punkte Bendrasis Teismas aiškiai pripažino, kad BESP administravimas atitinkamai įmonei gali būti patikėtas vienu ar keliais oficialiais aktais, kurių formą gali nustatyti kiekviena valstybė narė, tačiau šiuose aktuose turi būti nurodytas įpareigojimo teikti viešąją paslaugą pobūdis, trukmė ir atitinkamos įmonės bei teritorija.

120 Kaip buvo konstatuota šio sprendimo 100 punkte, Bendrasis Teismas pirmiausia nusprendė, jog vien tai, kad paslauga pagal Įstatymą 32/2003 laikoma bendros svarbos paslauga, nereiškia, kad visiems operatoriams, kurie teikia tokią paslaugą, iš tikrųjų pavesta vykdyti aiškiai apibrėžtus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus, kaip tai suprantama pagal pirmąją *Altmark* sąlygą.

121 Po to, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 103–108 punktuose, Bendrasis Teismas patikrino, ar, be Įstatymo 32/2003, yra kitų aktų, kuriais su atitinkama priemone susijusiems operatoriams iš tikrųjų pavesta vykdyti aiškiai apibrėžtus su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus. Vis dėlto buvo nuspręsta, jog Ispanijos valdžios institucijos neįrodė, kad taip buvo nagrinėjamos paslaugos atveju.

122 Todėl vienintelio pagrindo ketvirtą dalį reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

Dėl penktos dalies

– *Šalių argumentai*

123 Vienintelio pagrindo penktoje dalyje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą nepagrįstai atmetus jų argumentus, susijusius su pirmosios *Altmark* sąlygos tenkinimu, iš esmės dėl to, jog nagrinėjamos BESP apibrėžimo ir priskyrimo aktų nuostatose formaliai nėra vartojamas terminas „viešoji paslauga“. Apeliančių nuomone, iš tikrųjų iš Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 63 punkto, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 58 punkto, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 91 punkto ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 93 punkto matyti, kad Bendrasis Teismas reikalavo, jog tam, kad BESP apibrėžimas būtų laikomas pakankamai aiškiu ir tiksliu, nagrinėjamos BESP apibrėžimas nacionalinėje teisėje aiškiai turi būti pateiktas vartojant terminą „viešoji paslauga“.

124 Komisija, nepateikdama nuomonės, kaip reikėtų nuspręsti dėl šios vienintelio pagrindo penktos dalies, pažymi, kad Bendrasis Teismas skundžiamuose sprendimuose nereikalavo konkrečios formuluotės apibrėžiant BESP, o tik patikrino, ar nacionalinėje teisėje tinklo paslaugos teikimas apibrėžtas kaip BESP.

125 *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo penkta dalis yra akivaizdžiai nepriimtina.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

126 Vienintelio pagrindo penktoje dalyje apeliantės iš esmės Bendrąjį Teismą kaltina tuo, kad šis pateikė formalų vertinimą, pagal kurį nacionalinės teisės nuostatos, apibrėžiančios ar priskiriančios nagrinėjamos BESP užduotis, atitinka pirmąją *Altmark* sąlygą, jei jose vartojamas terminas „viešoji paslauga“.

127 Reikia konstatuoti, kad šis argumentas pateiktas dėl klaidingo skundžiamų sprendimų supratimo. Iš tikrųjų iš Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 63 punkto, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 58 punkto, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 91 punkto ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 93 punkto negalima daryti išvados, kad Bendrasis Teismas įtvirtino reikalavimą vartoti terminą „viešoji paslauga“ tam, kad būtų tenkinama pirmoji *Altmark* sąlyga.

128 Tokiomis aplinkybėmis vienintelio pagrindo penktą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl šeštos dalies

– *Šalių argumentai*

129 Vienintelio pagrindo šeštoje dalyje apeliantės kaltiną Bendrąjį Teismą, kad šis Sprendimo T-462/13 (EU:T:2015:902) 69 ir 70 punktuose, Sprendimo T-465/13 (EU:T:2015:900) 70 ir 71 punktuose, Sprendimo T-487/13 (EU:T:2015:899) 110 ir 111 punktuose ir Sprendimo T-541/13 (EU:T:2015:898) 100 ir 101 punktuose nuspręsdamas, kad Protokolas Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos nesusijęs su nagrinėjamu signalų transliavimo platformų operatorių finansavimu, nes šiame protokole nurodomi tik viešieji transliuotojai, padarė teisės klaidą.

130 Komisija mano, kad ši dalis nereikšminga ir bet kokiu atveju nepagrįsta.

131 *SES Astra* mano, kad vienintelio pagrindo šešta dalis yra akivaizdžiai nepriimtina ir bet kokiu atveju nepagrįsta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

132 Vienintelio pagrindo šeštoje dalyje apeliantės iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą, jog šis nuspręsdamas, kad Protokolas Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos šioje byloje netaikomas, padarė kelias teisės klaidas.

133 Ši dalis turi būti atmesta kaip nereikšminga. Kaip tvirtina Komisija, apeliantės nenurodo, kodėl Protokolo Nr. 29 dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos taikymas leistų nuspręsti, kad nagrinėjamos priemonės gavėjams iš tikrųjų buvo pavesta vykdyti su viešąja paslauga susijusius įsipareigojimus ir kad šie įpareigojimai buvo aiškiai apibrėžti nacionalinėje teisėje.

134 Kadangi nė viena iš vienintelio pagrindo, apeliančių nurodyto apeliaciniams skundams pagrįsti, šešių dalių nebuvo pripažinta pagrįsta, reikia atmesti visus šiuos apeliacinius skundus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

135 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

136 Kadangi Komisija ir *SES Astra* reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančių, o šių vienintelis pagrindas buvo atmestas, iš jų priteisiamos bylinėjimosi išlaidos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinius skundus.

2. **Priteisti iš *Comunidad Autónoma del País Vasco, Itelazpi SA, Comunidad Autónoma de Cataluña, Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), Navarra de Servicios y Tecnologías SA, Cellnex Telecom SA* ir *Retevisión I SA* bylinėjimosi išlaidas**.

Parašai.